

Med Señor Kon-Tiki mod Australien - 6. rejsebrev. St. Croix – et paradys i forfald.

I 1917 afhændede Danmark de 3 Caribiske øer St. Thomas, St. John og St. Croix. Efter sukkerroens indførelse og slaveriets afskaffelse var sukkerproduktionen ikke længere rentabel. For USA var købet primært sikkerhedspolitisk begrundet, så US Virgin Island blev aldrig en egentlig del af USA, men kun et såkaldt territorium. I praksis betyder det, at borgerne på de 3 øer ikke kan stemme til det amerikanske præsidentvalg. Til gengæld betaler de kun lokal skat. Det federale USA giver så et tilskud til øerne, der svarer til summen af den lokale skat, så øerne burde med deres ideelle klima og gunstige skattepolitik have perfekte muligheder for at fremstå som et skatteparadis, der skulle kunne tiltrække velhavere med en blomstrende økonomi til følge.

Vandflyveren fra St. Thomas

Vores valg af St. Croix som juledestination var primært begrundet i, at en af Sams forfædre havde drevet flere plantager på øen. Han tog sig en sort elskerinde, som han fik 5 børn med. Disse børn blev sendt til Europa for at få ordentlig uddannelse, og moderen blev frikøbt som slave. I et brev til en af disse børn skriver moderen, at hun fraråder sin datter at vende tilbage til St. Croix, da fremtiden ikke tegner lyst. Der er indført 5 dages arbejdsuge for slaverne m.h.p. at den 6. dag skal bruges af slaverne til at dyrke egne jorder. Med H. U. Ramsings ord ("De danske Atlanterhavsøer") vidner denne bestemmelse dog om et ringe kendskab til negerens karakter, idet denne ekstra fridag ifølge Ramsing anvendes til drikfældighed og lediggang. Indtrykket efter at have besøgt St. Croix i 1987, 2002 og endelig nu er desværre, at specielt hovedbyen Christianssted fortsat bærer præg af den manglende arbejdsmoral og virkelyst hos den sorte del af befolkningen. Byen er i konstant forfald, som langsomt, men sikkert ødelægger mere og mere af den historiske del

Det Gule Fort

Julemanden på Nissernes Ø

USA's østligste punkt

af byen. Kun havnefronten og få gader op vedligeholdes og renoveres, mens den øvrige del af byen snart ligner Tobago, med høns overalt i gaderne og omdannelse af de originale huse til ruiner og slumagtig bebyggelse.

Der er dog fortsat masser at komme efter. Nissernes ø vogtes stadig af Det Gule Fort og St. Croix Avis er endnu livskraftig trods 164 år på bagen. Et par dage før jul ankom mine børn og Anders + familie med vandflyveren, der som en levende udgave af Disneys "Baloo og luftens helte" sørger for forbindelsen til St. Thomas. Troperne lægger ikke op til en dansk udgave af juleaften, men en Caribisk udgave med dans om julepalmen og et besøg af julemanden på det gule fort sikrede den gode julestemning. Ellers gik dagene med dykning, sightseeing og afslapning – og så selvfølgelig et besøg til øens største attraktion: De øldrikkende grise. Den lokale kirkegård vidner også om en tid, hvor det danske fyldte meget.

Utallige gravsten med danske inskriptioner fortæller deres egen historie, og er dette ikke nok, så kan verdens bedste rom fortsat

købes til \$7 for ½ gallon. Den berygtede julevind sendte hårde vindstød

over St. Croix *Født 1922*

3 kg languster (st. Martin)

Øldrikkende grise

de fleste dage, men på årets sidste dage lagde vinden sig, så vi kunne snorkle omkring Buck Isl. og Frederikssted pier, hvor korallerne er velbevarede og fisk og skildpadder myldrer ind. På St. Martin havde vi nydt Caribiens bedste languster, men på revene omkring Christianssted lykkedes det Anders at fange egne langustere, dog i mindre størrelse.

Straks efter nytår er denne etape slut for mit vedkommende, så turen går mod DK og hverdagens slid, mens Señoren med skiftende besætning fortsætter det Caribiske cruise med slutdestination Panama. Til april tages så hul på Stillehavet, men mere herom i følgende rejsebrev.

De varmeste hilsner og ønsker om et lykkebringende nytår

Per Bergmann

Fort Frederik

Parti fra guvernørboligen

Peter von Scholtens proklamation